

net Tagpap saavel som Spaantag til brandfarligt Tag, medens derimod Brandforstyringerne, i alt Fald „Landbygningernes almindelige Brandforstyring“, have taget begge Tager med under ikke brandfarligt Tag, og Kontingentet har altsaa, saavel for Paptag som for Spaantag, ikke været høiere end for Sten og den Slags Ting. Efter dette sidste Stykke i Lovforslaget vil jo nu Paptag ogsaa i Følge Brandpolitilovgivningen blive henregnet til ildfast Tag, og derved vil den Ulempe være fjernet, som oftere har været til Stede i større Landsbyer, Smaabyer, Klækker og Stationsbyer, som der jo nu er en hel Del af, at det har været meget vanskeligt for Folk at bygge, da de ikke have maattet benytte Andet end Teglsten og Skifer, eftersom Paptage have været forlangte holdte i en Afstand fra andre Bygninger af 50 Alen, navnlig fra straaetætte Bygninger. Nu vil der altsaa efter dette Forslag kunne opføres den Slags Bygninger i en Afstand af 20 Alen. Det har ogsaa været en Ulempe, at Smedier ikke have maattet opføres i Byerne, ikke en Gang med Paptage, naar de ikke laa 50 Alen fra Nabobygningerne. Hvis denne Bestemmelse i sidste Stykke af § 1 kommer til at træde i Kraft, saaledes som jeg haaber, vil ogsaa denne Ulempe være fjernet. Jeg kan ikke se Andet, end at § 2, som der jo har været gjort nogle Indvendinger imod, er heldig. Og jeg kan gaa saa vidt, at jeg, med det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brockenhuus-Schack), kunde stemme for at indsætte en Bestemmelse om, at Bygninger, som til Dels nedbrydes for at opføres fra ny, naar de ligge i nærmere Afstand end 50 Alen fra andre Bygninger, skulde opføres med mindre brandfarligt Tag. Jeg gaar nemlig ind fra, at Meningen jo selvfølgelig kun er denne, at, naar Afstanden er under det, som bestemmes i Brandpolitilovgivningen, skal denne her anførte Bygningsmaade, nemlig med ikkebrandfarligt Tag, anvendes. Det staar ikke aldeles tydeligt, men da der er henvist til § 6 i Brandpolitiloven af 2den Marts 1861, maa det jo selvfølgelig være Meningen. Det er ikke alene aldeles heldigt, men ogsaa berettiget, forekommer det mig, at naar et Sted er enten helt afbrændt eller nedbrudt, saa kan det ikke opføres paa den samme Plads, det vil sige i den hidtil benyttede Afstand, uden at være forsynet med brandfrit Tag. Men, som sagt, jeg kan slutte mig til den Tanke, der fremkom fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brockenhuus-Schack), at naar en Mand nedbryder enten en eller to Længer af sin Gaard, skal han værede samme Bestemmelser under-

kastet: forsaavidt han altsaa vil opføre nye Bygninger paa samme Plads i saa nær Afstand fra Naboen, synes jeg nok, det er en fornuftig Bestemmelse, at de skulde opføres med ikke-brandfarligt Tag. Det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds havde en Indvending at gjøre mod Bestemmelsen i § 5, at Skorstene skulde kunne opføres af raa Sten, idet han gik ud fra, at raa Sten meget hurtigt lade sig opløse af Soden. Jeg tror dog, at det ærede Medlem der er lidt i Bidsfarelse. Jeg har flere Gange haft Leilighed til at bemærke, at meget gamle Skorstene, der ere opmurede af raa Sten, ere i den Grad stærke, i den Grad sammenbundne af Soden, at de næppe kunne stilles ad. Soden forbinder sig med Leret, naar dette da ikke, hvad man undertiden kan finde, næstendels er halvt Sand. Er Leret godt, vil Soden forbinde sig saaledes med Leret, at den Slags Skorstene faae en ligefrem forbausende Styrke. Men ganske vist er der en Mulighed for, at enkelte Skorstene kunne være henmuldrede eller affaliede; men saa er det stet enten ved store Regnskyl indvendigt, saavidt det er muligt, eller ogsaa paa den ydre Side af Huset, og der kan jeg meget godt forstaa, at det kan stæ. Derfor ere selvfølgelig Naastensskorstene ikke at anbefale, paa ingen Maade; thi det er ikke sjældent Tilfældet, især ved Straatag, at man har lidt vanskeligt ved at holde dette tæt ved Skorstenen, saaledes at der ikke siver Regn- og Snevand ned. Det opløser nemlig Leret udbvendig, og paa den Maade kan Skorstenen blive saa stjør tilsidst, saa der ikke er Andet end en Forkalling indvendig, som Soden ligefrem har dannet i Forbindelse med Leret; men at det just skulde være Soden, der opløser Leret, tør jeg nok paastaa ikke er Tilfældet. Soden har, havde jeg nær sagt, en Gyne til at opløse Kalk, naar denne da ikke er af meget god Bestaafenhed. Mager Kalksubstans, som lidt anvendes vel meget tilsat med Sand, vil Soden i Reglen opløse og fortære, saa Stenen kommer til at ligge i Sand alene, altsaa temmelig løst. For saa vidt kunde jeg være tilbøielig til at sige, at naar man kunde stole paa, at der blev anvendt rigtig godt fedt Ler, vilde jeg anse det for heldigere under alle Omstændigheder end at anvende daarlig Kalkmasse til Opmuring af Skorstene. Det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds talte tillige om snævre Skorstene, som han var en Modstander af. Jeg er enig med ham deri. Jeg tror, de ikke alene ere temmelig brandfarlige, men i adskillige andre Retninger mindre heldige, saa jeg ikke har Noget imod, at de rent forbydes,